

Det foreslås, at pligten til offentliggørelse kun vedrører domme.

Bestemmelsen er alene rettet mod domme i civile sager.

Det foreslås i stk. 1, at retten på begæring kan bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Det foreslås i stk. 2, at det i ordlyden præciseres, at det er krænkeren, der er forpligtet til at offentliggøre dommen, da dommen er afsagt over den pågældende i anledning af en krænkelse begået af den pågældende. Dette fremgår ikke direkte af ordlyden til direktivets art. 15, men ligger implicit i bestemmelsen.

Forlaget til stk. 2 indebærer for det første, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten kan træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme typer som dagbladets almindelige tekst. Retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering etc. efter begæring fra rettighedshaveren.

Offentliggørelsen kan eksempelvis ske i dagblade, Dansk Varemærketidende eller på Internettet, herunder på relevante websides, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens webside. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved, at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Ved offentliggørelsen af domme forudsættes det, at persondatalovens regler, herunder behandlingsreglerne i §§ 6-8 overholdes.

I langt de fleste tilfælde, vil domme i civile retlige sager på det immaterialretlige område indeholde § 6-oplysninger, det vil sige almindelige personoplysninger såsom navn, adresse m.v. Disse oplysninger vil kunne offentliggøres med hjemmel i persondatalovens § 6, stk. 1, nr. 3, hvorefter behandlingen kan finde sted, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – i dette tilfælde krænkeren. En retsafgørelse anses for en retlig forpligtelse ifølge bemærkningerne til persondataloven.

I de sjældent forekommende tilfælde, hvor der måtte være tale om offentliggørelse af domme, der indeholder følsomme og fortrolige oplysninger efter persondatalovens §§ 7 eller 8, vil persondataloven medføre, at såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at offentliggøre sådanne oplysninger, så skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne ekstraheres. Det samme gør sig gældende med hen-

syn til cpr-nummer, der ikke er en følsom oplysning i persondatalovens forstand, men som alligevel er underlagt en særskilt regulering i persondatalovens § 11.

Straffelovens almindelige regler om beskyttelse af privatlivets fred gælder også i forhold til offentliggørelse af domme. Ligesom efter persondatalovens §§ 7 og 8, vil det være yderst sjældent, at der forekommer oplysninger om personlige forhold efter straffelovens § 264 d i disse domme. Hvis dette alligevel måtte være tilfældet, skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne ekstraheres.

Domme i straffesager må i henhold til retsplejelovens § 1017 d ikke offentliggøres, medmindre disse er anonymiseret, således at sigtedes, tiltaltes, forrettedes eller vidners identitet ikke fremgår.

I de civile retlige sager, hvor der ud over påstand om erstatning også er påstået straf (sager undergivet privat påtale), forudsættes det, at reglerne i såvel persondataloven, herunder behandlingsreglerne i §§ 6-8, straffelovens § 264 d og retsplejelovens § 1017 d, overholdes, når dommen offentliggøres. Såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at offentliggøre oplysninger omfattet af disse regler, skal oplysningerne anonymiseres, det vil sige at oplysningerne ekstraheres. Det kan eksempelvis være oplysninger om vidners identitet, strafpåstanden etc.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.5.1.

Til § 3

Til nr. 1

Der indsættes et 2. pkt. til fodnoten i designloven, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004, L195 s. 15).

Til nr. 2

Til § 37

Efter den gældende bestemmelse i designlovens § 37 har en rettighedshaver, hvis design er krænkert ved en forsættelig eller uagtsom handling, krav på rimeligt vederlag for udnyttelsen af designet samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

Direktivet medfører ikke ændringer i relation til fastsættelsen af det rimelige vederlag. Stk. 1, nr. 1 i forslaget giver mulighed for, at retten kan fastsætte et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af